

Dodelijk web

Dick Francis

Dodelijk web

Vertaald door Auke Leistra

GROTE *letter*

Uitgeverij De Arbeiderspers
Amsterdam · Antwerpen

Copyright © 2006 Dick Francis

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van BV Uitgeverij De Arbeiderspers, Herengracht 370-372, 1016 CH Amsterdam. *No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from BV Uitgeverij De Arbeiderspers, Herengracht 370-372, 1016 CH Amsterdam.*

Oorspronkelijke omslag: Bram van Baal
Omslagontwerp grote letter editie: Kelvin Covalo

ISBN 978 90 295 8004 5 / NUR 331

www.arbeiderspers.nl

Dit boek is opgedragen aan mijn overleden vrouw

Mary

*en aan de nagedachtenis van dr. Jara Moserova
mijn Tsjechische vertaler met wie ik al veertig jaar bevriend ben
en die overleed op de dag dat dit boek werd voltooid.*

Mijn dank aan

Andrew Hewson, literair agent
Alan Stephenson, Revalidatiecentrum Roehampton
Professor Alex Markham, London Research Institute
Dr. Rosemary Hutchinson, DNA-specialist
Jonathan Powell, paardensportjournalist
Edward Gillespie, Cheltenham Renbaan
Rodney Pettinga, Raceform Interactive
Catrina McDonald, verpleegkundige

En vooral aan mijn zoon

Felix
voor alles

Helaas is het bij paardenraces niet ongebruikelijk dat er doden vallen.

Drie op één middag was echter zó ongewoon dat het niet bij een enkele opgetrokken wenkbrauw bleef. En dat slechts een van die drie doden een paard was, was voor de plaatselijke politiemacht reden genoeg om spoorwegs naar de renbaan te komen.

De dag van de Cheltenham Gold Cup was helder en zonnig aangebroken. De rijp van de maartse vorst lag als een fijn wit poeder op het gras. De weerberichten hadden weinig goeds voorspeld, er zou vanuit het westen zware regen komen, maar toen ik in de keuken van mijn ex-schoonvader door het raam naar het westelijk hemelruim keek, leek nog niets erop te wijzen dat het beloofde warmtefront in aantocht was.

‘Daar ben je, Sid,’ zei Charles, die de keuken inkwam in een ochtendjas over een gestreepte pyjama, met zachte, blauwe, fluwelen pantoffels aan zijn voeten. Schout-bij-nacht b.d. Charles Rowland, Royal Navy, mijn ex-schoonvader, mijn vertrouweling, mijn mentor en, zonder enige twijfel, mijn beste vriend.

Aan vreemden stelde ik hem nog altijd voor als mijn schoonvader, hoewel het inmiddels zo’n tien jaar geleden was dat Jenny, zijn dochter en mijn vrouw, het nodig had gevonden mij een ultimatum te stellen: ik moest mijn werk als jockey opgeven of zij zou mij opgeven. Zoals iedere man die in

zijn vak de top heeft bereikt was ik ervan uitgegaan dat ze het niet echt meende, en was ik dag in dag uit blijven werken. Jenny had me boos en verbitterd verlaten.

Dat ernstig letsel mij slechts enkele maanden later de verdere uitoefening van mijn vak voorgoed onmogelijk zou maken, was een van die ironische wendingen van het lot waar geen ontkomen aan is. Ons huwelijk had onherstelbare schade opgelopen en er was geen weg meer terug. Inmiddels zouden we dat ook geen van beiden meer gewild hebben, maar het zou nog vele jaren en vele pijnlijke ontmoetingen kosten voor we allebei in staat waren om verder te gaan. In de tussentijd waren Jenny en ik gescheiden en was zij hertrouwd, met iemand van adel en enige serieuze middelen. Tegenwoordig doen we beleefd tegen elkaar en ik heb goede hoop dat de slotfase van onze stormachtige relatie gekenmerkt zal worden door een afstandelijk soort genegenheid.

‘Morgen, Charles,’ zei ik. ‘En een goede morgen ook nog.’

‘Stompzinnige weermannen,’ zei hij, ‘die weten echt niet waar ze het over hebben.’ Hij boog zich naar het raam toe om het windvaantje op het dak van de garage beter te kunnen zien. ‘Zuidwestenwind,’ merkte hij op. ‘Dat front moet nog komen. We kunnen maar beter een paraplu meenemen.’

Ik twijfelde er niet aan dat hij gelijk had. Een leven op zee had hem het geheimzinnige vermogen gegeven de toekomst te voorspellen door simpelweg een natte vinger in de lucht te steken. In dit geval denk ik echter dat de weerberichten op de radio in zijn slaapkamer ook een belangrijke rol hadden gespeeld. Zijn jaren bij de marine hadden hem ook een voorkeur voor louter mannelijk gezelschap opgeleverd – in

zijn tijd had je nog geen vrouwelijk personeel aan boord – en een trage maar vastberaden benadering van eventuele problemen. Zoals hij mij meer dan eens had voorgehouden: het duurt heel wat mijlen voor je een vliegdekschip gekeerd hebt, dus je kunt maar beter zeker weten welke kant je op moet in plaats van een zigzagkoers te varen en iedereen te laten zien wat voor idioot je bent.

We gingen naar de races in zijn Mercedes, regenjassen en paraplu's op de achterbank. Toen we vanaf zijn huis in het dorp Aynsford in Oxfordshire door de Cotswolds naar Cheltenham reden, verder naar het westen, begon de zon zich achter hoge veer-wolken te verschuilen. Tegen de tijd dat we vanaf Cleeve Hill naar de renbaan afdaalden was de zon helemaal verdwenen en toen we de auto parkeerden spetten de eerste regendruppels op de voorruit, maar het racefestival op Cheltenham is een van de meest grandioze sportfestijnen ter wereld. Een beetje regen kon ons humeur niet bederven.

Ik had zo vaak op die baan gereden dat ik het gevoel had ieder grassprietje te kennen als een oude vriend. In mijn dromen reed ik er nog steeds, stoof ik de helling af naar het laatste rechte eind en nam ik de laatste hindernis met vliegende vaart, waar anderen even inhielden voor dat beruchte obstakel. Hier ging menig koppel onderuit als de controle niet perfect was, maar het ging om de winst, en even inhouden was misschien wel veiliger, je paard flink aansporen kon je aan de andere kant van de hindernis enkele lengtes opleveren, lengtes die je opponenten in het stuk heuvelopwaarts naar de finish misschien wel nooit meer konden inhalen.

Het was een val geweest die een eind aan mijn steeple chasecarrière had gemaakt. Het had ook anders kunnen lopen. Mijn jonge paard struikelde na het nemen van de tweede hindernis in een race voor beginnelingen, slaagde er niet in zijn benen uit de knoop te halen en viel langzaam naar rechts. Ik had er bijna af kunnen stappen maar koos ervoor mee te vallen en weg te rollen van zijn wild trappelende hoeven. Het kwam alleen ongelukkig uit dat een ander paard zo gauw nergens anders heen kon en met zijn volle gewicht op de uitgestrekte palm van mijn linkerhand terecht kwam. Wat meer misdadig was dan ongelukkig, was het feit dat het paard een oude racehoef had gedragen, die door het gebruik messcherp geslepen was, en die dwars door mijn spier, zenuw, bot en pees was gegaan. Met die hand kon ik voortaan niks meer – ik kon niet eens meer dag met het handje zeggen tegen mijn carrière, al kon ik die verder wel schudden.

Maar goed, ik mag niet klagen. Ik was vier achtereenvolgende jaren kampioenjockey geweest, had meer hindernissen gewonnen dan wie ook en zou inmiddels waarschijnlijk toch met pensioen hebben gemoeten. Op mijn achtendertigste had zelfs ik de leeftijd waarop ik het nog verstandig achtte mijn lichaam aan die constante aanslag bloot te stellen, ver achter me gelaten.

‘Sid,’ riep Charles me weer terug in de werkelijkheid, ‘je weet dat ik vandaag de gast ben van lord Enstone, hè? Hij vroeg of jij later ook nog naar zijn box kwam om wat te drinken.’

‘Ik zal kijken,’ zei ik, nog half in gedachten bij hoe het misschien anders had kunnen lopen.

‘Hij leek er nogal op aan te dringen.’

Charles zei het met nadruk en ik kende hem goed genoeg om te weten dat dat voor hem de manier was om duidelijk te maken dat het belangrijk was.

‘Ik zal er zijn.’

Als het belangrijk was voor Charles, zou ik inderdaad wel even mijn opwachting komen maken. Ik was hem nogal wat verschuldigd en als ik op die manier iets terug kon doen kwam ik nog makkelijk weg. Althans, zo keek ik er op dat moment tegenaan.

We sloten ons aan bij de mensen die in drommen van de parkeerplaats naar de renbaan liepen.

‘Ha, meneer Halley,’ zei de poortwachter. ‘Wat denkt u, wat wordt het in de grote race?’

‘Dag, Tom,’ zei ik, met een blik op zijn naamkaartje. ‘Oven Cleaner zou een goede kans moeten maken, vooral als het nog wat harder gaat regenen. Maar ga me niet aanhalen.’

Hij gebaarde lachend en zonder mijn badge nauwlettend te controleren dat ik kon doorlopen. Ex-jockeys waren voor de meeste renbanen maar lastig. Mochten ze er nou gratis in of niet? En hoe lang nog nadat ze ermee op waren gehouden? Hing het ervan af hoe goed ze waren geweest? Waarom hoepelden ze niet eens een keer op met hun eindeloze verhalen dat het vroeger zoveel beter was, toen zij nog reden, en dat de hindernissen van tegenwoordig nauwelijks meer zo heten mochten?

Als Tom mijn badge wat beter had bekeken, zou hij hebben gezien dat die, net als ik, oud en versleten begon te worden. Ik had mijn jockeybadge gewoon niet ingeleverd toen ik gedwongen was opgehouden, en ik was hem blijven gebruiken.

Niemand leek ermee te zitten.

Charles verdween met een zwaai van zijn hand en baande zich een weg naar de skyboxen boven de eretribune terwijl ik ongehinderd doorliep naar het terras voor de weegkamer.

‘Sid Halley!’ Ik draaide me glimlachend om. ‘Hoe is het in de speurderij?’

Bill Burton, ex-jockey en nu een middelmatige trainer wiens buik sneller groeide dan zijn bankrekening.

‘Prima, Bill.’ We schudden elkaar de hand. ‘Misdaad loont, hè?’

‘Mooi, als je je neus maar niet in mijn zaken steekt.’ Hij zei het met een glimlach die zijn ogen niet helemaal bereikte.

We hadden heel wat seizoenen geregeld tegen elkaar gereden en we wisten allebei dat hij er nooit echt vies van was geweest er eens voor te zorgen dat zijn paard niet als eerste over de finish kwam wanneer hem dat een extra zakcentje opleverde. Hij voerde dan altijd keihard aan dat hij alleen paarden ‘tegenhield’ die sowieso geen kans maakten, wat was daar nou voor misdadigs aan? Ik meende aan zijn gezicht te kunnen aflezen dat hij zijn streken nog niet verleerd was met zijn overstap van zadel naar zadelbox.

Jammer, dacht ik. Bill was geen echte boef, maar er begonnen geruchten de ronde te doen dat hij ook niet helemaal eerlijk was. En zoals altijd was het veel makkelijker zo’n reputatie te krijgen dan hem weer kwijt te raken. Bill begreep niet dat hij nooit de beste trainer zou worden, waar hij eigenlijk op hoopte – niet omdat hij het niet in zich zou hebben, maar omdat een eigenaar die thuis was in het wereldje hem nu eenmaal nooit zijn beste paarden zou toevertrouwen.

‘Heb jij nog wat op het programma staan vandaag?’ vroeg ik.

‘Candlestick in de eerste en Leaded Light in de vijfde. Maar ik zou op geen van tweeën mijn hele hebben en houden zetten.’

Het was me niet duidelijk of dat als waarschuwing bedoeld was dat ze misschien niet hun uiterste best zouden doen. En mijn twijfel stemde me treurig. Ik mocht Bill graag. We waren vele jaren goede vrienden en rivalen geweest.

Hij leek aan te voelen dat ik hem dieper in de ogen keek dan verstandig was en wendde zich vlug af.

‘Sorry, Sid,’ zei hij in mijn oor terwijl hij langs me heen drong naar de weegkamer, ‘ik moet mijn jockey opsporen.’

Ik zag hem door de deur verdwijnen en zocht toen in het programma op wie zijn jockey was. Huw Walker. Populaire jongen in de paardenwereld. Hij had het nog nooit tot nummer een geschopt maar hij draaide al acht, negen jaar consequent mee in de top tien, reed veel koersen en had het nodige gewonnen. Boerenzoon uit Wales met, naar verluidde, een voorliefde voor snelle vrouwen en snelle auto’s, in die volgorde. Ik had nog nooit gehoord dat hij ervan verdacht werd in te houden – op de renbaan niet, en nergens niet.

Het was weer zo’n vreemd, bijna bovennatuurlijk moment: ik keek op en zag Huw Walker recht op me af komen.

‘Hallo, Huw,’ zei ik.

‘Hai, Sid. Heb je mijn boodschap ontvangen?’ Hij leek me een stuk minder vrolijk dan gewoonlijk.

‘Nee,’ antwoordde ik. ‘Waar had je die achtergelaten?’

‘Op je antwoordapparaat. Gisteravond.’

‘Welk nummer?’

‘Een nummer in Londen.’ Het was duidelijk dat hij ergens mee zat.

‘Sorry. Ik logeer voor het Festival bij mijn schoonvader.’

‘Maakt niet uit. Ik kan hier niet praten. Ik bel je later nog.’

‘Bel dan naar mijn mobiel,’ zei ik, en ik gaf hem het nummer.

Toen liep hij snel verder en verdween in de weegkamer.

Hoewel het nog meer dan een uur duurde voor de eerste koers van start zou gaan, begon het al aardig druk te worden op het terras bij de weegkamer, niet het minst omdat iedereen dicht naar het gebouw toe kwam om te schuilen. Het was inmiddels harder gaan regenen.

Het was daar de gebruikelijke mix van officials en pers, makelaars en de media, trainers en hun jockeys, uit heden en verleden. Hier werden de roddels van de week uitgewisseld, hier werden schuine moppen doorverteld. Sappige geruchten verspreidden zich als virussen: wie het met wie deed, en wie daarbij betrapt was door een eega. Scheidingen waren in het wereldje aan de orde van de dag.

Ik slenterde wat tussen de mensen door met mijn oren open, en liet me stilletjes bijpraten.

‘Zonde van dat veulen van Sandcastle,’ zei iemand in een groep bij mijn linkerschouder. ‘Wisten jullie dat niet, vorig jaar oktober op de Newmarket Sales nog voor een half miljoen gekocht, als eenjarige, stapt gisterochtend met zijn voet in een konijnenhol en loopt zo’n ernstige hakbreuk op dat hij gelijk moest worden afgemaakt.’

Ik liep door.

‘Waardeloze jockey, ranselde mijn paard halfdood en werd nog derde ook.’ Andrew Woodward, een forse trainer in een duffelse jas, was op stoom geraakt ten overstaan van een ander groepje. ‘Die stommeling werd vier dagen geschorst. Als hij me dat nog eens lapt zal ik hem op zijn eigen reet laten voelen wat dat is: excessief gebruik van de zweep.’

Zijn fanclub gniffelde vol bewondering, maar ik geloofde hem ook nog. Hij had zijn dochter een keer in de zadelkamer betrappt bij een potje knuffelen met een leerling-jockey, waarna hij de onfortuinlijke jongeman op een baal hooi had gelegd en hem met een rijzweep voor zijn blote kont had gegeven. Volgens sommige bronnen had zijn dochter dezelfde behandeling ondergaan. Het had Woodward een veroordeling wegens mishandeling opgeleverd, maar ook het nodige respect.

Hij was een uitstekende trainer, maar hij had een welverdiende reputatie als hater van alle jockeys. Volgens sommigen was dat gewoon jaloezie; hij was zelf altijd te zwaar geweest om jockey te worden. Ik had een paar keer voor hem gereden en meer dan eens een veeg uit de pan gekregen omdat de resultaten niet uitpakten als verwacht. Hij stond niet op mijn kerstkaartenlijstje.

Ik liep wat dichterbij naar de trap naar de paradering toe, waar ik iemand in de gaten had gekregen die ik wél wilde spreken.

‘Sid, ouwe schurk!’ Paddy O’Fitch was ook ex-jockey. Hij was een centimeter of vijf korter dan ik, maar een wandelende encyclopedie op het gebied van paardenrennen, en dan met name steeple chases. Hij sprak met een plat Belfasts ac-

cent en liep weg met zo ongeveer alles wat met Ierland te maken had, maar de waarheid was dat hij in Liverpool was geboren en Harold was genoemd naar de toenmalige Britse premier. In zijn pas stond als achternaam alleen Fitch. Dat O' had hij er op school zelf voorgezet. Hij scheen het zijn ouders nooit vergeven te hebben dat ze op de kop af twee weken voor zijn geboorte over de Ierse Zee naar Engeland waren geëmigreed.

‘Ha, Paddy,’ zei ik, glimlachend.

We gaven elkaar een hand – de kameraadschap die tussen ons bestond nu we ex-jockeys waren, was veel groter dan in de tijd dat we nog geregeld met elkaar wedijverden.

Toen Paddy zes jaar geleden met racen was gestopt, was hij begonnen zijn kennis te gelde te maken. Hij schreef beknopte maar uiterst vermakelijke geschiedenissen van renbanen en koersen, van bijzondere jockeys en paarden, verpakte ze in dunne boekjes en verkocht die op parkeerplaatsen van renbanen in het hele land. Gezamenlijk vormden die boekjes een uitgebreide geschiedschrijving van de paardensport en al snel verkochten ze zo goed dat Paddy personeel in dienst had genomen voor de verkoop, zodat hij de handen vrij had om te schrijven.

Hij had jarenlang zijn eigen onofficiële rensportarchief gehad, maar toen was zijn ‘post’, mede door toedoen van de Jockey Club, officieel geworden en was hem gevraagd alle materiaal en documenten die in de verschillende rensportmusea in het land werden bewaard te coördineren. Het waren echter die boekjes waarmee hij zijn fortuin had gemaakt. De dunne, goedkoop geproduceerde zwart-wit boekjes wa-

ren inmiddels in kleur en op glanspapier gedrukt, en er kwam elke maand een nieuw boekje uit. Ook de leren mappen om een jaargang in te verzamelen waren in december altijd weer een geheid verkoopsucces.

Paddy was een rijke bron van zowel nuttige als nutteloze informatie en sinds ik de kost verdiende als detective had ik hem meer dan eens geraadpleegd. Op het gebied van paardensport overtrof Paddy Google. Hij was de ultieme zoekmachine.

‘Wat voor kans denk je dat Candlestick maakt in de eerste?’ vroeg ik hem tussen neus en lippen door.

‘Hij zou kunnen winnen. Dat hangt ervan af...’ Hij stopte.

‘Waarvan af?’ drong ik aan.

‘Of hij zijn best doet.’ Hij keek me aan. ‘Waarom vraag je dat?’

‘Ik dacht dat ik misschien wel eens een wedje kon wagen.’ Ik probeerde het te zeggen alsof het heel gewoon was.

‘Alle Jezus! Hoor hem!’ Hij zei het tegen niemand in het bijzonder. ‘Sid Halley die een wedje waagt. Maak dat de kat z’n kut wijs.’ Hij moest lachen. ‘Als je nou had gezegd dat je een derde oog in je reet had, zou ik je misschien geloofd hebben.’

‘Oké, Paddy, zo kan die wel weer,’ zei ik.

‘Probeer jij je oom Paddy maar niks op de mouw te spelen, Sid. Zeg op, waarom vroeg jij naar Candlestick?’

‘Hoe kom je erbij dat hij misschien wel niet zijn best zou doen?’ vroeg ik in plaats van hem antwoord te geven.

‘Dat heb je mij niet horen zeggen,’ zei hij. ‘Ik heb alleen gezegd dat hij zou kunnen winnen als hij zijn best deed.’

‘Maar je moet het idee hebben dat hij dat misschien wel

níét zal doen, waarom zou je dat anders zeggen?’

‘Geruchten, jongen, geruchten,’ zei hij. ‘Volgens de tam-tam zouden de paarden van Burton niet altijd hun stinkende best doen.’

Het was op dat moment dat het eerste sterfgeval van die dag zich voordeed.

Op Cheltenham wordt de winnaar in de paradering afge-zadeld, aan de kant waar het heuvelachtige terrein een soort natuurlijk amfiteater vormt. Achter het hek rond de parade-ring heb je daar een halfronde, betonnen staantribune. Later vandaag zouden daar een heleboel mensen staan juichen voor de winnaar van de Gold Cup, die daar altijd in triomf heen werd geleid om te worden afgezadeld. Maar op dit vroege tijdstip op een natte middag stonden er alleen wat mensen onder paraplu’s te kijken naar de bedrijvigheid rond de weegkamer, en te wachten tot de eerste wedstrijd ging beginnen.

‘Help! Help! Toe dan, help!’

Een vrouw van middelbare leeftijd in een open waxcoat over een groen tweedpak stond onder aan de tribune te roepen.

Alle blikken gingen haar kant op.

Ze bleef roepen. ‘In godsnaam, help dan!’

Paddy en ik holden naar het hek vanwaar we in één oogopslag zagen dat zij niet degene was die problemen had maar de man die bij haar hoorde. Hij was in elkaar gezakt en lag aan haar voeten tegen het anderhalve meter hoge hek dat het publiek van de paarden scheidde. Aan haar kant van het hek waren meer mensen te hulp geschoten en iemand riep een dokter.

De renbaanarts, die meer gewend was aan het behandelen van gewonde jockeys, kwam de weegkamer uit hollen, haastig pratend in zijn walkietalkie.

Als je publiek wilt trekken in Engeland is een crisissituatie op medisch gebied ideaal. De tribune stroomde snel vol terwijl twee in groen gehulde ambulancebroeders met grote rode rugzakken de paradering in stormden. Het hek stond in de weg, dus tegen het advies van de dokter in tilde een ondernemend groepje de arme man eroverheen. Hij werd op het kortgemaaide gras gelegd, precies daar waar later de winnaar van die middag zou komen te staan.

De arts en de broeders gingen aan het werk maar al spoedig werd duidelijk dat het een verloren zaak was. De arts zette zijn mond op die van de man en blies lucht in zijn longen. Wat een vertrouwen, dacht ik. Zou ik mijn mond op de mond van een wildvreemde zetten? Een van de broeders nam het van de arts over met een blauwe rubber zak die vastzat aan een buisje in het keelgat van de man, terwijl de andere broeder de gelpads van een defibrillator op zijn borst zette. Een siddering trok door de man heen toen de eerste schok werd toegediend, maar daarna bleef hij weer roerloos en levenloos liggen.

Ze bleven het veel langer proberen dan ik verwacht zou hebben. Om beurten bliezen ze lucht in zijn longen en drukten ze op zijn borst. Bijna een halfuur gingen ze daarmee door, pas toen ging het erop lijken dat ze het zouden gaan opgeven. Inmiddels was er een ambulance bij gekomen en was een brancard klaargezet. De man werd erop getild maar het was duidelijk voorbij voor hem. De medische handelin-

gen hadden hun dringende noodzaak verloren. Gewoon een hartaanval, weer een dode voor de statistieken.

Terwijl het slachtoffer vertrok, vergezeld door zijn treurende vrouw, liepen de mensen weer weg, weg uit de regen, terug naar de bars, vaststellend dat het treurig was, en heel belangrijk om gezond te eten. Al leek het niet of de verkoop van braadworst veel onder die vaststelling te lijden had.

Ik keek naar de eerste wedstrijd vanaf de tribune voor eigenaars en trainers. De Triumph Hurdle is de grote wedstrijd voor vierjarige nieuwelingen in de steeple chase over een afstand van twee mijl en een furlong. De start was indrukwekkend, met vijftiwintig paarden breeduit over de hele baan – het leek wel een charge van de cavalerie met de eerste hindernis als doelwit. Ik merkte dat ik vooral oog had voor Huw Walker op Candlestick. De paarden denderden nog in één grote groep toen ze voor het eerst langs de tribune kwamen. Bij de klim naar het hoogste punt van de baan begonnen er gaten te vallen en toen ze linksaf de heuvel af stormden waren er misschien nog een stuk of vijf, zes kanshebbers over. Candlestick ging in derde positie op de een na laatste hindernis af, waar de koploper te dicht bij de hindernis kwam, de bovenkant raakte en in een wirwar van benen tegen de grond ging. Huw Walker trok naar links om een bloedbad te voorkomen en trapte Candlestick hard tussen de ribben.

Het was zo'n finish die de rensport een goede naam geeft. Vier paarden sprongen zij aan zij over de laatste hindernis en de jockeys verdwenen bijna in een werveling van armen en

zwepen terwijl ze het uiterste uit hun paard probeerden te halen. Het leed geen twijfel dat Candlestick deze keer zijn best deed en dat Huw Walker heel snel over die finish wilde. Hun inspanningen werden beloond, ze vlogen met een hoofdlengte voorsprong als eerste langs de paal.

Tevreden liep ik naar de paddock om het paard te zien terugkomen, maar wat ik zag was Bill Burton met een gezicht op zeven dagen onweer. Het leek erop of een overwinning niet in zijn bedoeling had gelegen. Als hij niet uitkijkt, dacht ik, bevestigt hij nog voor alle kijkers hier dat die geruchten op waarheid berusten.

Leunend op het hek zag ik Bill Burton en Huw Walker het zwetende paard afzadelen. De damp sloeg in grote wolken van de achterhand van het dier af, maar zelfs dat vermocht de animositeit tussen beide mannen niet te verhullen. Ze leken zich niet bewust van de duizenden om hen heen zoals ze daar pal tegenover elkaar naast het paard stonden, elkaar beledigingen naar het hoofd slingerend. Van waar ik stond kon ik de hele woordenwisseling niet letterlijk volgen maar ik ving duidelijk een paar 'klootzakken' op, en ook nog wat andere minder flatteuze benamingen. De confrontatie leek op een handgemeen uit te draaien toen een official tussenbeide kwam en Bill Burton wegtrok.

Huw keek in mijn richting, kreeg me in het oog, haalde zijn schouders op, knipoogde en glimlachte toen breeduit terwijl hij langs me heen liep om zich te laten wegen.

Ik stond me af te vragen wat ik van dit alles moest denken toen ik een harde klap op mijn rug kreeg. Chris Beecher, halverwege de veertig, kalend en veel te zwaar. Journalist en on-

uitstaanbaar. Mijn rug kon erover meepraten.

‘Hoe is het met die fraaie haak van je?’

Hij scheen niet te beseffen dat dat zo’n vraag was die je niet behoorde te stellen. Dat was net zoiets als vragen: hé, die kersenrode geboortevlek in je gezicht, wordt die nou bruin in de zon? Sommige dingen kon je beter niet aanroeren. Maar Chris Beecher verdiende de kost met het kwetsen van ander-mans gevoelens. Officieel heette het dat hij een roddelrubriek schreef. Maar dan vergat je er wel bij te vermelden dat hij de meeste roddels eerst zelf verzon. Hij was verantwoordelijk voor zijn eigen pagina in *The Pump*, een dagblad en zondagskrant waar ik een jaar geleden mee overhoop had gelegen. De helft van wat hij schreef zoog hij uit zijn duim maar in de rest stak net genoeg waarheid om het voor de meeste lezers van a tot z geloofwaardig te maken. Ik wist toevallig dat hij de afgelopen twaalf maanden de oorzaak was geweest van twee scheidingen en een zelfmoordpoging.

Mijn fraaie haak, zoals hij het noemde, was een peperdure, myoelektrische kunsthand. Wat die gekartelde paardenhoef was begonnen was grondig afgemaakt door een sadistische schurk en bij gebrek aan een linkerhand van vlees en bloed was ik nu de trotse eigenaar van een ultramoderne eenentwintigste-eeuwse haak. De waarheid gebiedt te zeggen dat ik de meeste dingen eenhandig heb leren doen, ik droeg mijn kunsthand voornamelijk als cosmetische verdediging tegen starende blikken.

‘Geladen en klaar voor actie,’ zei ik, terwijl ik me omdraaide en mijn linkerhand uitstak.

‘Bekijk het maar! Je breekt mijn vingers met dat ding.’